

РЕШЕНИЕ

№ 5661

гр. София, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 20.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8664** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46а, ал. 1, във връзка с чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба от Р. Л., гражданин на Тунис, [дата на раждане], настанен в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ в[жк], [улица], чрез адв. М. Д., САК, със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] вх. „А“, ет.3, ап.12, срещу Заповед № УРИ – 5392ПАМ – 6483/22.08.2023г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР. Със Заповед № УРИ – 5392ПАМ – 6483/22.08.2023г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - „принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване, на основание чл. 44, ал.6, ал. 8 и ал.10 ЗЧРБ, чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из – 1201/01.06.2010г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията на дейността им, във връзка със Заповед рег.№5392 ПАМ – 6482/22.08.2023г. за налагане на принудителна административна мярка „връщане до страната по произход“.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалния закон, при несъответствие с целта на закона и принципа на съразмерност. Правят се възражения, че срокът на настаняване, включително по предходни издадени заповеди надхвърля осемнадесет месеца, пределен допустим срок по Директива 2008/115/ЕО на

Европейския парламент и на Съвета. Не са отчетени обстоятелствата, че чужденецът има сключен граждански брак с българска гражданка и малолетно дете, с които живее съвместно на територията на страната, както и че по - подходящата мярка за обезпечаване изпълнението на заповедта в случая е задължително ежеседмично явяване в териториална структура на МВР по местоживеене. Наложена ПАМ засяга несъразмерно правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, в нарушение на чл. 6 от АПК. Прави се искане за постановяване на решение, с което да бъде отменен обжалвания административен акт и да се наложи мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ.

Ответникът, чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата. Представя писмени бележки, в които излага подробни съображения за законосъобразност на заповедта.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед УРИ № 5392ПАМ – 6482/24.08.2023г., издадена от началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ СДВР на Р. Л. е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход“ на основание чл. 44, чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република България.

За обезпечаване изпълнението на заповедта, със Заповед № УРИ – 5392ПАМ – 6483/22.08.2023г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР е наложена принудителна административна мярка - „принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал.10 ЗЧРБ, чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из – 1201/01.06.2010г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията на дейността им

Чужденецът е фактически настанен в СДВНЧ на 24.08.2023г.

Мотивите за издаване на Заповед № УРИ – 5392ПАМ – 6483/22.08.2023г. на началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР се съдържат в Докладна записка УРИ 5392Р – 3817/24.08.2023г. на СДВР. В докладната записка е посочено, че чужденецът има предишни регистрации в AFIS системата с имена Ю. М. А.. В страната е влязъл незаконно, излязъл на 14.01.2018г. през ГКПП Аерограда София. Няма регистрирано законно влизане впоследствие на територията на страната, отказано му е предоставяне на статут по ЗУБ, както и издаване на виза „Д“. Констатирано е че лицето е обвиняем по ДП №392/2017г. на РУ – Свиленград. При проведената беседа с него е заявил, че е заплашван от лица, които се занимават с трафик на хора и с които има неуредени финансови отношения. Изложеното е квалифицирано като „опасност от укриване“ и е предложено налагане на ПАМ – „принудително настаняване в СДВНЧ“.

Видно от Удостоверение за граждански брак, Р. Л. е сключил на 08.11.2017г. в [населено място] граждански брак с българската гражданка М. П. Д.. Съпрузите имат малолетно дете – М. – П. М. М. Н. Я..

В хода на съдебното производство са представени доказателства по чл.72, ал. 5 от ППЗЧРБ от съпругата на чужденеца, че ще осигури жилище и издръжка на съпруга си Р. Л., с когото живеят съвместно на адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] вх. „А“, ет.3, ап. 12.

Р. Л. пребивава на територията на страната от 09.02.2015г., напуснал доброволно на 14.01.2018г. в изпълнение на предходна наложена ПАМ – „връщане до страна на произход“, впоследствие повторно влязъл незаконно на територията на страната.

Няма наложени ПАМ от ДАНС, няма забрана за влизане в Шенгенското пространство, срещу него няма образувани и приключени наказателни производства и повдигнати обвинения за престъпления от общ характер.

Постъпила е справка от РП – Хасково, видно от която, по ДП №392/2017г. по описа на РУ – Свиленград, пр.пр. № ТОС – 792/2017г. на РП– Хасково, ТО – Свиленград, Р. Л., [дата на раждане] в Тунис, гражданин на Тунис е разпитан на 21.03.2023г. в качеството на свидетел, но не е привлечен като обвиняемо лице.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК и е допустима. Жалбата е подадена и срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Съгласно чл. 46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България заповедта за принудително настаняване в специален дом може да се обжалва в 14-дневен срок от фактическото настаняване по реда на АПК. Съгласно чл.46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, заповедите за налагане на принудителни административни мерки могат да се обжалват при условията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Като прецени доказателствата по делото и обсъди основанията, посочени от жалбоподателя, както и извърши служебна проверка за валидността и законосъобразността на оспорения административен акт в съответствие с чл. 168 от АПК, съдът намира обжалваната заповед за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци за незаконосъобразна, а жалбата за основателна. Съгласно чл. 44, ал. 7 от Закона за чужденците в Република България, към дирекция „Миграция“ се създават специални домове за временно настаняване на чужденци, на които е издадена заповед за връщане или за експулсиране. Съгласно чл. 44, ал. 10 от Закона за чужденците в Република България настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочва необходимостта от настаняването и законното основание за настаняването и се прилага копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка за връщане или експулсиране. Заповедта, с която е наредено принудителното настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци, приета като доказателство в настоящето производство, е издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР, компетентен орган по чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, оправомощен от директора на СДВР със Заповед № 03з – 9426/06.12.2018г. / л. 92/.

Не са налице, обаче материалноправните предпоставки за издаването ѝ, както и заповедта не съответства на целта на закона и на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България, в случаите, когато чужденецът на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал.1, т. 2 и 3 от ЗЧРБ, е с неустановена самоличност, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат

заповед за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на принудителното отвеждане до границата на Република България или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. Анализът на предпоставките за принудителното настаняване, съобразен с представените по делото доказателства не обосновава необходимостта от налагането на мярката, което обосновава незаконосъобразност на издадената заповед. Спрямо чужденец е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 – връщане до страна на произход. Обстоятелствата, посочени в чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България са лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност от укриване, като всяко едно от тези обстоятелство едновременно с наличието на наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 е достатъчно основание за настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци, при преценката на административния орган. В процесния случай от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин единствено налагането на принудителната административна мярка по чл. 39а, т. 2 от Закона за чужденците в Република България. Не се доказва възпрепятстване изпълнението на заповедта. При анализ на всички доказателства по делото и предходното поведение на жалбоподателя се установява, че предходна наложена ПАМ – „връщане в страна по произход“ е изпълнена доброволно. Няма и „опасност от укриване“, каквито мотиви са изложени в докладна записка УРИ 5392Р – 3817/24.08.2023г. Опровергават се констатациите в докладната записка, че лицето е обвиняем за нанасяне на средна телесна повреда по ДП №392/2017г. на РУ – Свиленград. Изискана е справка от РП – Хасково, ТО – Свиленград с № ТОС – 792/2017г./15.09.2023г. / л. 90/, видно от която, Р. Л. е разпитан по ДП №392/2017г. по описа на РУ – Свиленград като свидетел, но не е привличан като обвиняем. По делото е представено и Удостоверение № 16800/19.09.2023г. на СГП, с което е удостоверено, че към 18.09.2023г. срещу Р. Л., [дата на раждане], гражданин на Тунис няма образувани наказателни производства и повдигнати обвинения за престъпления от общ характер. „Опасност от укриване“, по смисъла на §1, т.1, б. 4в от ДР на ЗЧРБ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. В случая чужденецът живее на посочения от него адрес, заедно със семейството си, няма предходни осъждания, напуснал е страната доброволно при изпълнение на предходна ПАМ, има документи за самоличност и самоличността му е установена, няма данни вече да се е укривал. Действително, има данни, че се е представял и с други имена, тоест е предоставял невярна информация, но не е изяснена причината за това действие, за да се приеме, че целта му е била да се укрие от изпълнение на наложената ПАМ. Съвкупно преценени доказателствата по делото сочат, че не е налице „опасност от укриване“, която да е основание за

принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Административният орган не е обсъдил и не е съобразил обстоятелствата по чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ, а именно, че Р. Л. пребивава на територията на страната от 09.02.2015г., повече от 8 години, от 08.11.2017г. има сключен граждански брак с българската гражданка М. П. Д.. Живее заедно със семейството си на постоянен адрес, съпругата му предоставя декларация за осигурено жилище и издръжка. Чужденецът има малолетно дете от брака си с българската гражданка, живее съвместно със семейството си. Налице са законовите предпоставки за прилагане на обезпечителна мярка по чл. 44, ал.5, т. 1 от ЗЧРБ – „ежеседмично явяване в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването на чужденеца“. Тази мярка е съобразена и с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и с целта на закона. С нея от една страна ще се гарантира изпълнението на заповедта за връщане в страната по произход, а от друга страна няма да се засегне в непропорционална степен правото на личен и семеен живот на чужденеца и правото на малолетното му дете да живее в семейна среда с двамата си родители. Административният орган незаконосъобразно, без да вземе предвид посочените по - горе обстоятелства е наложил по – тежката принудителна административна мярка – „настаняване в СДВНЧ“.

Поради изложените съображения, обжалваната заповед следва да се определи като незаконосъобразна, поради противоречие с материалния закон и целта на закона, което обосновава нейната отмяна.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № УРИ – 5392ПАМ – 6483/22.08.2023г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР, с която на Р. Л., гражданин на Тунис, [дата на раждане] , настанен в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ в[жк], [улица] е наложена принудителна административна мярка - „принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване, на основание чл. 44, ал.6, ал. 8 и ал.10 ЗЧРБ, чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из – 1201/01.06.2010г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията на дейността им, във връзка със Заповед рег. № 5392 ПАМ – 6482/22.08.2023г. за налагане на принудителна административна мярка „връщане до страната по произход“.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: